

Příloha k časopisu Z ráje do ráje 3/2016

JEREMIÁŠ



Pixabay.Com

MUDr. Horst Müller





IMPRESUM

Příloha k časopisu Z ráje do ráje 3 2016

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství
Ráj - Juřicová Marcela
Lubenská 630
73911 Frýdlant n. Ostr.

Tel.: 0049 8031-9412291
E-mail: jaromar66@vodafone.de
jaromar66@volny.cz

IČ: 02291959
MK ČR E 15637; ISSN 1801-0059

Layout: Petr Poslušný

Jeremiáš

Srdečně Vás vítám u nového studia z proroka Jeremiáše. V dosavadních hodinách jsme viděli, že prorok Jeremiáš je prorokem doby konce. Že on napsal více pro naši dobu, než pro svoji, a že popisy událostí, které v prorokovi najdeme, a které on předpovídal, slouží jako příklad pro naši dobu dnes.

Viděli jsme, jak vážná je doba, že je na čase, aby si Boží lid byl vědom nebezpečí, ve kterém se nachází. A také skutečnosti, že nastala doba, kdy poslední události, které se budou týkat tohoto světa, přijdou, a že Bůh potřebuje připravený lid, který je schopen to dílo, ke kterému byl povolán, také vyplnit v těchto dnech. Ale je to tak, že jsme dnes jiní, než byl tehdejší Jeruzalém, je to tak, že my dnes, jako Boží lid, jako křesťané, jsme bdělí a připraveni, anebo se ocitáme v přesně stejné situaci jako tehdejší Jeruzalém za doby Jeremiáše? Myslím si, že když se na sebe pořádně podíváme, zjistíme, že také ještě nejsme připraveni reagovat na události, které se pomalu plíží a využít je tak, aby bylo hlásáno dílo evangelia. Proto se chceme dnes, v této chvíli, soustředit na reformu, oživení a reformaci v našem životě.

Jako příklad pro nás má být král Joziáš, a přitom může sloužit jako vzor. Než se podíváme na krále, chceme číst pár biblických textů, které ukazují, jaké je Boží přání s Jeho lidem dnes, napsané prorokem Jeremiášem v kapitole 6, od verše 8: „Jeruzaléme, nech se napravit, jinak se od tebe odvrátím; jinak tě obrátím v sutiny, v zemi, jež není k bydlení.“ Tak praví Hospodin zástupů: „Proberte pozůstatek Izraele, jako když se paběrkuje vinice. Znovu prohrábní její ratolesti, jako když vinař sbírá hrozny.“ (B21) Jestliže zde pomalu přijdou události tohoto světa, pak bude tříbení a pak nastane ještě jednou v tomto smyslu tříbení těch, kteří zbyli, aby viděli, zda obstojí. Bůh potřebuje lid, který je schopen Jej představovat celou svou bytostí. Proto zde říká: „Jeruzaléme, nech se napravit, jinak se od tebe odvrátím; jinak tě obrátím v sutiny, v zemi, jež není k bydlení.“ Zde se vůbec nejedná tolik o Jeruzalém samotný, i když to

průběžně v textu vidíme, ale tyto texty se vztahují na církve posledních dnů. Tak praví Hospodin zástupů: „Proberte pozůstatek Izraele, jako když se paběrkuje vinice. Znovu prohrábní její ratolesti, jako když vinař sbírá hrozny. S kým ale mohu mluvit, koho varovat, aby slyšeli? Hle, mají neobřezané uši, vůbec neposlouchají! Hle Hospodinovo slovo je uráží, nelíbí se jim! Jsem plný Hospodinova hněvu, zadržovat už ho nemohu. „Vylíj ho tedy na děti v ulicích i tam, kde se baví mládenci. Vždyť budou zachvácení muži i s ženami, ba i starci, kteří dožili své dny. Jejich domy pak připadnou jiným spolu s poli a ženami, až vztáhnu ruku na všechny, kdo žijí v této zemi, praví Hospodin. Vždyť od nejmenších až po největší každý jen hledá mrzký zisk; od proroků až po kněží každý jen podvádí. Můj těžce poraněný lid léčí ledabylými slovy: „Klid, jen klid“ – jenže klid není! Copak se za své ohavnosti nestydí? Ne, oni stud vůbec neznají, ani se nezačervenají. Proto padnou mezi padlými, zhroutlí se v čas zúctování, praví Hospodin.“ Tak praví Hospodin: „Zastavte se na cestách, rozhlédněte se, ptejte se po stezkách pradávných“. Kde je ta dobrá cesta? Po ní jděte a vaše duše najdou odpočnutí. Vy jste však řekli: „Nepůjdeme!“ Ustanovil jsem nad vámi strážné: Dávejte pozor na zvuk polnice. Vy jste však řekli: „Nechceme!“ Proto národy, slyšte a buďte svědkové toho, co se jim stane. Slyš země: Hle, přivádím na tento lid neštěstí, ovoce toho, jak smýšleli, neboť má slova, neposlouchali a můj Zákon zavrhli. K čemu je mi to kadidlo ze Sáby, k čemu vonný puškvorec z dálné ciziny? Nemohu přijmout vaše zápaly, vaše oběti se mi nelíbí!“ Nuže, tak praví Hospodin: Hle, kladu tomuto lidu překážky, o které klopýtnou rodiče i děti, zahynou přátelé i sousedi. Když tak čteme a posloucháme tato slova, poznáváme, že na jedné straně je Boží snahou svůj lid vyburcovat a přivést jej až k tomu, aby přece uviděl závažnost situace; ale oni to nevidí. Oni to nedovedou chápat. Říkají: Klid, jen klid – jenže žádný klid není. Totéž píše apoštol Pavel ve svém listu Tessalonicenským. V 5. kapitole říká: O časech a dobách vám není potřeba nic psát, bratři. Sami dobře víte, že Pánův den přijde jako zloděj v noci. Až lidé budou říkat: „Mír! Bezpečí!“ náhle je překvapí záhuba, jako když na těhotnou přijdou bolesti, a nebude úniku. Vy, bratři, ale nejste ve tmě, aby vás ten den překvapil jako zloděj. Všichni jste lidé světla, lidé dne. Nepatříme noci ani tmě! Nespíme tedy jako ostatní, ale bděme a budme střízliví. Spáči spí v noci, v noci se opíjejí opilci. My ale patříme dni! Proto budme střízliví a oblečme si pancíř víry a lásky a přilbu naděje spasení. Bůh přece pro nás nemá hněv, ale

záchranu skrze našeho Pána Ježíše Krista, který za nás zemřel, abychom – ať už bdíme nebo spíme – žili společně s ním. Povzbuzujte se tedy a posilujte se navzájem tak jako dosud.“ Situace na konci času je přesně stejná, jako tehdy, když Jeruzalém spal. Jeruzalém vyslechl poselství těch, kteří tehdy říkali: „Je klid, nehrozí žádné nebezpečí“. Jakým způsobem je možné vyburcovat lid, jakým způsobem je možné jej přivést k tomu, aby bděl a změnil se a připravil se na dobu, o které Bible říká, že na celou zemi přijde hodina zkoušky. Jaképak má být naše chození s Bohem, abychom mohli obstát? Všude, kam se podíváme, je stejná situace, kdy se spí, tady je tentýž postoj, že těžko asi bychom u některých mohli vidět, že to myslí vážně a že se připravují na dobu, která je před námi. My kážeme, že všechno bude dobré. Bude všechno dobré? Bible nám řekla, ano, když Ježíš přijde. Zde, když bude Boží hněv ukončen, když On přijde, pak bude všechno dobré, ale než se tak stane, musí se dít události, které jsou nutné k tomu, aby byl svět vyburčován. Ale v případě, že dojde k událostem, aby vyburcovaly svět, musí být Boží lid připraven, aby vstoupil do tohoto díla, a aby byl světlem světa; a uprostřed konfliktu musí být svatým lidem, tak jako Jeremiáš byl uprostřed svého lidu. To je důvod, proč je čas ještě prodlužován, proč Bůh ještě čeká, protože On nemá nikoho, s kým by to dílo měl dokončit; On by chtěl vyburcovat Jeruzalém, On by chtěl, abychom se napravili: Naprav, se Jeruzaléme, prožij obrácení, dříve než bude příliš pozdě. A ti, kteří to učiní, budou zkoušeni do té doby, až Bůh nakonec může způsobit to, aby Jeho jméno bylo v Jeho lidu oslaveno. Jak se můžeme probudit ze spánku, jak může být Boží lid vyburčován?

Myslím si, že i toto vyburcování se nemá dít a také se neděje bezpodmínečně vnějšími okolnostmi. Myslím si, že skutečným důvodem oživení a reformace je poznání stavu, ve kterém se člověk nachází; a aby člověk to poznání stavu, ve kterém se nachází, viděl, může Bůh samozřejmě použít vnější okolnosti, což jsou těžkosti v našem životě. Ale dříve než On i toto použije, musí získat naše srdce nebo nám ukázat zrcadlo, a toto zrcadlo může být pouze Boží slovo, nebo přesněji řečeno – Zákon Boží. Teprve když se zahledím do Božího Zákona, teprve pak si uvědomuji stav, ve kterém se nacházím, teprve potom proběhne opravdová změna v mém životě; ale dokud nevidím sám sebe v zrcadle Zákona Božího, dokud nemohu poznat, v jakém špatném stavu jsem, nebudu volat k Bohu: „Jak ubohý jsem člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto smrtelného těla?“ (B21)

Dokud nepoznám svůj stav, nedojde nikdy k oživení a reformaci. Ano, existují oživení, která se vynoří, existují, abych tak řekl, nadšení, která vznikají v Božím lidu, ale proč nevydrží, proč nepokračují dále, takže je to opravdu to, co se z toho stane. Ellen G. Whiteová to říká velmi jasně v knize Velký spor věků, v kapitole „Moderní oživení“. Ona říká: Dokud nebude Boží Zákon dán na správné místo, nemůže nikdy dojít k opravdovému oživení. Musíme se umět sami na sebe podívat do zrcadla, musíme poznat svůj špatný stav a ten nemůžeme poznat, dokud jej neměříme Božím Zákonem. Právě proto je snahou zla odstranit Zákon Boží. Chce, abychom na něj nedbali, chce, aby nám nebyl každý den zrcadlem a abychom se v něm prohlíželi. My se vždycky díváme na to, co vykonal Pán Ježíš, a myslíme si, že činy Pána Ježíše nás mohou zachránit; to ale ony nemohou.

Činy Pána Ježíše nás mohou zachránit jen tehdy, jestliže jsou také našimi činy; protože musím být spojen s Pánem Ježíšem tak, abych mohl obstát ve zkoušce, tak jako On obstál ve zkoušce. Ale to my nevidíme, protože se díváme dopředu a říkáme: Všechno je dobré, je klid. Klid a bezpečí. V Božím lidu se to nepohne, a to vlastně vypovídá o tom, že je všechno v pořádku, a že o tom není pochyb. U Jeremiáše, v 6. kapitole a v 19. verši se píše: „Slyš země: Hle, přivádím na tento lid neštěstí, ovoce toho, jak smýšleli, neboť, má slova neposlouchali a můj Zákon zavrhli.“ Tato země a tento svět budou souzeny, protože Boží slovo je znevažováno a Jeho Zákon odstraněn. Reformaci a oživení musí předcházet skutečnost, že si uvědomuji svůj stav, ve kterém se nacházím, a dobu, ve které žiji; a také musím uznat, že podle Zákona jsem hříšník. Že podle Zákona jsem někým, kdo je ve velké nouzi a potřebuje vysvobození. Ale dokud si budu myslet, že v mém životě je všechno dobré, dokud se den co den nebudu dívat do zrcadla a nepoznám nečistotu svého srdce, nebudu dělat žádné reformy ve svém životě. Nebudu také růst v milosti, abych se denně znovu napravoval, ale já budu prostě den co den pokračovat tak, až přijde hodina zkoušky, až přijde pohroma, a pak už bude příliš pozdě. Ale to já nechci, aby se to stalo v mém životě, a myslím si, že ty to také nechceš, aby se to ve tvém životě stalo. Proto se pojďme podívat, co máme dělat, a jak Bůh vedl srdce Joziáše k reformaci. Podíváme se na to ve 2. Královské, 22. kapitole. Když má král Joziáš 26 let a on poznává, že v chrámu jsou nezbytné některé rekonstrukční práce, tak to zařizuje, dává k tomu příkaz a zde, během úklidových prací v chrámu, se najde kniha Zákona. Je to Tóra, pět Mojžíšových knih, a zejména tam je napsáno

o požehnání a o prokletí z přestoupení Zákona. A toto je králi předčítáno a hle, jak král reaguje. 2. Královská, 22. kapitola, 11. verš: „Jakmile král uslyšel slova Knihy Zákona, roztrhl své roucho.“ Roztržení roucha bylo vyjádřením situace, kde se všichni budou zodpovídat za to, jak špatná je situace a v jakém hrozném stavu se nacházejí. On roztrhne své roucho. A král přikázal knězi Helkiášovi, Achikamovi, synu Safanovu: „Jděte se za mě, za lid a za celé Judsko dotazovat Hospodina ohledně slov této nalezené knihy. Hospodin proti nám plane velikým hněvem, neboť naši otcové neposlouchali slova této knihy a neřídili se vším, co je v ní o nás psáno.“ Bůh dal Zákon, podle kterého se máme řídit. Bůh nedal Zákon proto, aby o nás rozhodoval. Ne, my jsme stvořeni tak, abychom na základě toho, že se řídíme Bohem, utvářeli správně náš život, protože jsme stvořené bytosti. Ale lid není poslušný, tak přivádí na sebe následek přestoupení. Kdo přestupuje přikázání, musí počítat s následky, protože jen ono dává cestu života, a to je cesta lásky a spravedlnosti. Cesta lži, jak jsme četli, že lžou, že proroci hlásají lži, to není Boží cesta, to není to, co On přikázal v Zákoně. Zákon nám přikazuje milovat, ukazuje nám, jak máme jednat jeden s druhým, dává nám jasná pravidla, jak bychom se měli chovat, jak by měl být náš život utvářen a že Bůh nás nemůže Zákonem nutit. Ne, my jsme dostali Zákon, abychom změnili sami sebe, a pokud se podle něj nezměníme, pak budeme mít z toho následky. Prorok poznává důsledek této zpronevěry v průběhu staletí, a vidí z dějin to, že jeho otec a ostatní tento Zákon porušili; a nyní se potýkají s tím, co Bůh oznámil v 5. knize Mojžíšově, co se bude dít, když je tento Zákon porušen. A proto říká: Neboť velký je hněv Hospodinův, který proti nám vzplál, protože naši otcové neposlouchali slova této knihy a neřídili se vším, co je v ní psáno. Joziáš vidí svůj nedostatek ve světle Zákona, a proto, že je králem, poznává, co se zde děje, a říká: Jděte a dotazujte se Hospodina, abychom věděli, co máme dělat. A oni šli a ptali se prorokyně Chuldy, a prorokyně Chulda říká od verše 15: „Tak praví Hospodin, Bůh Izraele: „Povězte muži, který vás ke mně poslal: Tak praví Hospodin – Hle, na toto místo i na jeho obyvatele dopustím všechna neštěstí, všechna slova té knihy, kterou judský král četl. Protože mě opustili, pálili kadidlo cizím bohům a popouzeli mě veškerým dílem svých rukou, vzplanul proti tomuto místu můj neutuchající hněv!“ Odpovězte judskému králi, který vás poslal dotazovat se Hospodina: „Tak praví Hospodin Bůh Izraele ohledně slov, která jsi slyšel: Když jsi uslyšel, jak jsem o tomto místu a jeho

obyvatelích prohlásil, že na ně přijde zkáza a prokletí, nezatvrdil jsi své srdce, ale ponížil ses před Hospodinem; roztrhl jsi své roucho a plakals přede mnou. Proto jsem tě také vyslyšel, praví Hospodin. Hle, připojím tě k tvým předkům a budeš uložen do hrobu v pokoji. Tvé oči nespatří nic z toho neštěstí, které na toto místo dopustím.“ S touto zprávou se tedy vrátili ke králi. Král dostane dobrou a špatnou zprávu. Dostane zprávu, že soud se již nedá zadržet, že soud je a musí se vykonat. Ale dostane poselství, že on to nebude prožívat, že Bůh to ještě zdrží a že se to nebude dít za jeho života. Ale král Joziáš usoudí z těchto slov a z dějin minulosti, že má naději na úspěch a domnívá se, že jestliže teď provede reformy, pak je přece možné, že se něco změní na definitivním Božím slovu, že On sešle soud; a tak on přijde a svolá všechen lid k sobě a začne očišťovat zemi, odstraňovat z chrámu všechny bůžky, a poskvrní oltáře. 300 let před ním jeden prorok prorokoval, že on bude pálit kosti na oltáři v Bethel, a přesně to se děje, přesně podle proroctví muže Božího, který přišel z Judska do Samaří, do Bethel, a který Jeroboámovi tehdy řekl, že na tomto oltáři se budou pálit kosti kněží, a všechny lidi, kteří tehdy žili, vykopal a ostatky spálil na oltáři podle slov, která prorok vyslovil před 300 lety.

Joziáš provádí reformy, on koná to, co je z jeho strany možné, a je úžasné, že i lid se k této smlouvě připojil. Zde, ve 2. verši je napsáno: „Král vešel do Hospodinova chrámu a s ním všechen judský lid, obyvatelé Jeruzaléma, kněží i proroci – všechen lid od nejmenších po největší“. Král jim předčítal všechna slova Knihy smlouvy, nalezené v Hospodinově chrámu. Vynikající je, co on koná. Předčítá slova Knihy Zákona a lid je poslouchá. A král se postavil ke sloupu a zavázal se před Hospodinem smlouvou, že bude celým srdcem i duší následovat Hospodina a poslouchat jeho příkazy, svědectví a ustanovení a plnit tak slova této smlouvy, zapsaná v této knize. Také všechen lid se k té smlouvě připojil. Musíme si představit, jak král říká, že chce sloužit Bohu a že chce přestat s takovým způsobem života jako dosud a lid se připojil k této smlouvě. Myslí to lid upřímně, z celého srdce, jako král? Dějiny to dokazují. Joziáš dělá reformu svého srdce vážně a opravdově. Uskuteční to, co se naučil, a koná svou povinnost jako král, aby varoval lidi a vybízeli je k tomu, aby se připojili ke smlouvě; a takovým způsobem, jak to zde říká, to koná ze srdce, že lidé mají také následovat Pána a zachovávat jeho

příkázání z celého srdce a z celé duše. Ale dělá to lid? Je to podobné, jako za doby Mojžíše, oni uzavírají smlouvu a říkají: „Všechno, co Hospodin řekl, chceme konat“. A co oni dělají? Oni to nedělají, protože problém v jejich srdci není rozpoznán. Víte, modla, která se projevuje navenek, je jen obrazem toho, co je v srdci. Tak může Joziáš, jako král, a autorita, dávat příkazy a všechno vymýt, všechno vynést z chrámu, ve své zemi znesvětit a rozbořit obětní výšiny a oltáře a pobít věštce a všechno vyčistit. **Ale to, co král nemůže udělat, je vyčistit srdce svého lidu. To musí udělat každý sám**, ale když nepochopíme, kde je naše srdce, jak jej máme vyčistit? Král, vůdce lidu, může změnit vnější věci; my můžeme určitě vnější věci života nebo církve změnit; můžeme psát všem církvím o oživení a reformaci a můžeme k tomu tématu udělat obrazy nebo plakáty a říkat: My se musíme teď probudit a reformovat, můžeme možná naznačit a říci; to není dobré a tamto není dobré, můžeme udělat určité reformy navenek, ale je možné vejít do srdce? Srdce člověka je vůči reformám zvenčí nepřístupné. Reformy, které se projevují navenek, by měly být vyjádřením srdce, ale žel, můžeme dokonce udělat vnější reformy, můžeme spálit svá céděčka, můžeme zahodit své knihy, nebo můžeme odstranit všechno, co by někoho odvádělo od Boha, a přece jsme nerozpoznali v srdci, v čem problém opravdu spočívá. Můžeme brát 10 příkázání navenek nejdůkladněji a zachovávat je, a přesto být v srdci velmi vzdáleni od zachovávání příkázání. To je velká potíže, kterou Bůh má. Chceme-li proto poznat sami sebe, musíme pochopit Zákon. Musíme pochopit, co nám Bůh chce ve svém Slovu, ve své smlouvě, sdělit. Ve svých budoucích úvahách musíme rozjímat také o nové smlouvě, kterou dělá Bůh, a která je tady proto, aby nám On vepsal svůj Zákon do srdce. Také i já mám tu přednost, že se den co den potýkám se Zákonem, a to tak, že lidem, kteří jsou nemocní, musím ukázat, že nemoc ve většině případů přichází z důvodu přestoupení Zákona, které se koná v jejich srdcích, čehož si oni vůbec nejsou vědomi. Kdy si uvědomím nedostatek ve svém srdci, to, co musí být v mém srdci změněno, že toto je nějaká reforma? A že ona není jen jednorázovou záležitostí, ale nepřetržitý růst v milosti den co den? Proto se trochu podívejme, jak Zákon funguje a jak nás Bůh může oživit. On má pouze tu možnost, že nám na základě vnějších okolností ukáže, jak to je v našem srdci, abychom mohli činit pokání, a aby to srdce opravdu udělalo změnu, která nezmění pouze vnější formu, která se nezaměřuje jen na to, abychom dodržovali sobotu podle vnějších

forem a nevykonávali žádnou práci; nýbrž smysl soboty pochopil jen ten, kdo ví, co se v sobotu má dělat a co se nemá dělat. Ten ví, jak se má Zákon zachovávat a ten mu rozumí, protože když není Zákon vepsán na tabuli našeho srdce, pak nepřináší mnoho.

Proto bych chtěl shrnout to, co jsem tak obšírně učil o Zákonu, abychom poznali, kde se nachází naše srdce a na základě Zákona viděli svůj nedostatek a volali k Bohu, abychom byli osvobozeni. Srdce nám to nedává na vědomí, protože kdyby nás o tom uvědomovalo, pak bychom se podle toho mohli lépe orientovat. Ale ono nás musí o něčem uvědomit. V našem srdci je zakotvena funkce pro život. Proto existují v našem srdci pouze dvě funkce.

Život se skládá z braní a dávání. Zákon je sestaven tak, že vezmeme, abychom dávali. To je zákon života. Všechno, co Bůh učinil, musí vzít, aby dalo, protože jinak nebude mít nic. Dokonce i lidské srdce nebude mít nic, dokud nevezme, a to, co vezme, zpracuje a předá dále. V tom spočívá život – v tomto jednoduchém zákoně. Vezmeme, abychom dali – to je život. Hříšná přirozenost, se kterou přicházíme na svět, už nemá všechno v hlavě, to znamená, že si ji už neuvědomujeme, protože my dáváme, abychom brali. Hříšná přirozenost nás dělá slepými vůči sobě samým. Ona říká, že my předtím, než vezmeme, dáme. To je naprosto nemožné. To je klam, ve kterém jsme. Proč máme tento klam? Pokusil jsem se o to, abych to, ve svých přednáškách objasnil. Myslíme si, že máme něco dát ještě předtím, než vezmeme. Pro ilustraci uvedu krátký příklad jedné mladé ženy. Má 30 let a je rozvedená, má, myslím osmiletou dceru a ona trpí proto, že její manžel se s ní rozešel; a ona se k Bohu neustále modlila a říkala: „Pane, já to nechci nikdy zažít, že potkám někde svého bývalého manžela s jeho novou přítelkyní.“ A teď se stane to, že jde nakupovat, a v obchodě se spolu potkají a on představí prostě své přítelkyni svoji bývalou manželku. Zcela studeně a stroze, a tímto představením, tímto setkáním se nachází tato žena ve strašném trápení, už nemůže přestat plakat, pocituje to, co zažila, jako neskutečně velké ponížení, a ona mi volá a ptá se na radu. Je věřící, je adventistka sedmého dne, a zná moje poselství již půl roku a má ho ráda. Vidí krásu ve způsobu, jakým nás Bůh stvořil. Ona zná také tento nástin o Zákonu. Ale v okamžiku, kdy je v trápení, musí poznat, jak je podvedena, protože to přece není pravda,



kteřá nás nutí k pláči, nýbrž omyl. Není to pravda, kteřá nás drží v zajetí, ale omyl nás drží v pasti, takže se neumíme ovládnout a také neumíme rozhodovat v našem životě. Modlil jsem se, jak jí mohu dát jasně chybu najevo, zatímco ona poznává, že ve svém srdci na svém manželovi lpí, a on tam má své místo, které ale nesmí mít, neboť je to místo Boží. Potom jsem jí řekl: Kolik jsi dala svému manželovi? To znamená, že ho zná od mládí, seznámili se na univerzitě, a uzavřeli manželství, a teď se jí ptám: Kolik jsi dala svému manželovi? A její odpověď je ta, kterou už máte na svých rtech, říká, že mu dala všechno. Co všechno žena dává? Dává své tělo, dává svoji službu, dává své panenství, dává všechno. Očekával jsem, že řekne, že mu dala všechno. Ale teď přichází další otázka. Kolik jsi vydala ze sebe? A teď mlčí. Kolik jsi z toho, co jsi dala, vydala ze sebe? Odpověď přichází po zaváhání. Nic jsem ze sebe nevydala. Pokud jsi nic ze sebe nevydala, proč bys měla být nešťastná z minulosti? Pokud jsi všechno jenom dala, co sis předtím vzala, a to nepochází z tebe, pak tvůj život, tvé tělo, tvé panenství nepocházejí z tebe, prostě nic nepochází z tebe. Všechno jsi vzala a to používáš, zatímco také dáváš, ale to přece není tvoje. Budeš-li dávat v místě, kde jsi, budeš volná. Ty jsi vázána pouze na místo, kde bereš. A ona nevidí to, že dala, aby vzala. Myslí si, že když něco ze sebe dala, musí tedy něco dostat zpět a ona to považuje za velké pokoření, že její bývalý manžel má nyní novou přítelkyni. Jestliže myslí na něj, myslí na své trápení, nebo myslí na sebe.

Srdce je děsivě podvodné povahy, říká Jeremiáš, děsivě podvodné a nevléčitelně nemocné. Jeremiáš 17,9: „Kdo mu rozumí?“ Ve verši 10 říká Bůh: „Já Hospodin zpytuji srdce a zkoumám lidská svědomí, abych každému odplatil podle jeho cest, tak, jak za své skutky zaslouží.“ Ze srdce vycházejí všechny naše činy. Jenom je otázkou, jestli je konáme proto, že jsme je vzali od Boha nebo je děláme sami ze sebe, abychom potom na konci dostali odměnu. Já ti něco dám, ale dávám ti to proto, abych něco dostal. To je také v naší terminologii. My vždycky říkáme: Dáme, abychom vzali. „it's a given and take“, říká Američan. Neříká: „It's an take and given“. Neříká, to je o braní a dávání, ne, on říká, to je o dávání a braní. Protože to je pořadí, které je v našem srdci zakotveno hříšnou přirozeností; pak je to slepota, je to smrt, když někdo dává, aby bral, to je smrt, tady není žádný život; když zde vezmu a dám, to je tok, vezmu z jednoho místa a dám na jiné. To je život. To je život, který nikdy nepřestane. Ale když dám



proto, abych vzal, pak jedu až k čerpací stanici, a tam zůstanu stát; tady už není žádný tok, tady už není žádný pohyb, to je smrt, protože život je pohyb. Život běží z jednoho místa na druhé a já jsem se letos při sběru ořechů naučil, že ořechový strom není odkázaný na to, komu dává ořechy, ořechový strom poskytne ořechy lidem, veverkám, havranům, srnám, nebo kdokoli tam je a ořechy jí a on není závislý na tom, komu dává. Právě tak i člověk. Rozum člověka není závislý na místě, kde poskytuje. Chceme-li to vysvětlit, abychom odhalili omyl, dal nám Bůh 10 přikázání.

On nám objasnil, že potřebujeme v našem vědomí láskyplné vztahy, my potřebujeme vztah lásky, abychom vzali, a my potřebujeme vztah lásky, abychom dali. Boží Zákon napomáhá k tomu, aby nám ukázal, že to jsou dvě odlišné věci; proto Bůh napsal Zákon na dvou deskách: Ta jedna tady ukazuje, že můžeme vzít pouze z jednoho zdroje, protože existuje jeden Bůh, existuje jeden, kterého uctíváme, a je nositelem jednoho jména, je jeden den v týdnu, který Bůh oddělil jako den odpočinku, existuje jeden zdroj, a tím je Bůh sám, kde můžeš brát. On je to, z čeho můžeš brát, a tyto čtyři přikázání zde varují, že nevezmeš odjinud, než od Něho, protože jen od Něj můžeš brát to, co potřebuješ, protože jsi Jeho stvořením. My nemůžeme Bohu nic dát. Ptám se někdy lidí: Kolik můžeš Bohu dát? Nemůžeš Bohu nic dát. Jistě, dnes máme hříšné srdce, které mu můžeme dát, ale ani to není něco, o čem můžeme říci, že to je náš dobrý skutek, který prokážeme Bohu. Nemůžeme mu dávat jako Boží stvoření, jako jeho vlastnictví, protože mu patříme. Proto nemůžeme na místo, kde bereme, nic dát; žádný člověk, který jde k Bohu, tam k němu nejde proto, aby mu něco nabízel a sliboval: „Pane, já ti tady něco nabídnu“, ne, všechno, co my nabízíme, už mu patří. Nepatří nám nic, co dáváme my. To znamená, že nám nepatří nic z toho, co dáváme my. Všechno, co dáváme, pochází od Něho. Proto máme Boha čistě k tomu, abychom od Něj vzali, a máme lidi a okolí čistě k tomu, abychom jim dávali. Máme zde šest přikázání, jež nám všechna říkají, že tady máme dávat a těchto šest přikázání nám ukazují, že na tomto místě nemáme brát. Zde jsou zákazy k braní a zde jsou zákazy k braní odjinud, než od Boha a také přikázání, abychom od Boha brali, a zde jsou přikázání: Cti otce a matku, kteří ti něco dávají, to je na jedné straně DEJ, na druhé straně VEZMI. Tady nejsme nikdy závislí, musíme milovat všechny lidi, protože je máme k tomu, abychom jim dávali. Tato mladá žena, protože nic ze sebe nevydala, nemá také žádnou

ztrátu z toho, co udělala, je svobodnou bytostí, jestliže to tak chápe. Pokud to tak ale nechápe, pokud nevolá o pomoc, a říká: Pane, pomoz mi, abych se už nedala podvést v této záležitosti, pak se jí nebude dařit dobře. Čeho si v našich hříšných srdcích nejsme vědomi, je to, z čeho nebo odkud bereme. Neuvědomujeme si, že náš rozum se neorientuje na Boha, nýbrž na manžela nebo manželku. Neuvědomujeme si, že ostatní lidé kolem nás jsou zahrnuti do naší sféry zájmu. Chtěl bych uvést malý příklad, kdy pomalu ve svém životě poznávám, kde se moje srdce klame, kde vezmu, protože tu musím skládat účty, proč něco dělám, pokud braní a dávání je na sebe navzájem vázáno; nemůžeš dát nic, dokud jsi nic nevzal, a ty dáš vždy to, co vezmeš, a odtamtud, kde bereš, to dáš, a to, co dáváš, ukazuje, odkud bereš.

Nedávno jsem měl pacienta, který nedobře páchnul, který měl opravdu hrozný zápach, já jsem velmi citlivý na vůně, a on měl nemocné ucho, které jsem musel ošetřit, musel jsem ho vyčistit, a on nevydržel v klidu, když jsem mu ucho čistil, ačkoli je dospělý muž a má 55 let. A teď jsem musel tento zápach vydržet, abych mohl být blízko a pracovat v jeho uchu, a on se nechová tiše, pokaždé ucukne, když chci něco dělat. A to zažíváš pár minut, ale pak to jde pomalu k samé podstatě věci, tvoje trpělivost, a teď je otázka, co budeš dělat ty. Jak budeš reagovat na tuto okolnost, a já musím říci, že jsem nereagoval dobře, já jsem se uvnitř rozčílil a potom jsem ve svém vnitřním rozčilení řekl tomuto pacientovi také některá ostrá slova, že se musí chovat tiše. Otázkou je, když jsem se pak později prozkoumal a pozoroval v zrcadle Zákona, jestli mi bylo jasné, kde jsem vzal, protože to, kde jsem vzal, jsem zahodil. To byl můj zdroj orientace. Ten zjistil, že se zlobím. Ano, udělal jsem to ale proto, že jsem byl odkázán na něj, na jeho chování a na jeho zápach. Chtěl jsem být rychle hotov, chtěl jsem se dostat ven z pachové zóny, prudce otevřít okna, chtěl jsem tu věc co nejdříve zvládnout, abych se sám zachránil a znovu se dobře cítil, a musel jsem konstatovat, že jsem byl ovlivněn jeho situací, a to je důvod, proč jsem se rozzlobil. Představte si, a já si to také představuji, jaké by to bylo, kdybych šel k Bohu, když jsem se dostal do potíže, já bych šel a řekl bych: Pane, jak mám teď zvládnout tuto situaci? A já bych se zaměřil na Boha a zeptal bych se ho, co mám dělat, ach, on by mi připomenul a řekl Zákony svobody. Ten člověk smí vonět, jak on chce, protože já přece nejsem na to odkázán, ten člověk se smí chovat,

jak on chce, protože já přece nejsem na to odkázán, abych na to reagoval, nepotřebuji se tím řídit. Ano, musím se k té situaci umět postavit, jak to udělám, ale já potřebuji někoho, který mi pomůže, abych se v té situaci správně zachoval. Musím se umět postavit k situaci, jistě, avšak JAK je velmi důležité a JAK je určeno tím, odkud si vezmu.

Zde je jádro věci, které nevidím. Když se na někoho zlobíme, když se dostaneme do potíže, pak je to proto, že nevidíme sami sebe, že porušujeme Zákon Boží. Nevidíme, že když se zaměříme na nějakého jiného člověka, že když jeho nespravedlivé jednání mě rozčílí v tom smyslu, že bych se rád donutil spravedlivě jednat, pak si nevšímnu, že jsem přestupníkem Zákona, protože mám přece právo rozhodovat o tom, co vidím. Ano, to se nesluší špatně vonět, a také se nehodí nechovat se tiše, když je člověk dospělý, také když leccos není příjemné, ano, ale pokud jsem na tyto věci naštvaný, a když se ještě nechám jimi pohltit, pak přestupuji Zákon. Zhřešil jsem proti tomuto muži a proti Bohu, protože jsem se podle něj řídil tím, co jsem dal. Kdybych byl od Boha vzal, byl bych měl trpělivost. Má slova by byla úplně jiná, můj vnitřní postoj vůči němu by byl uvolněný. Myslíte si, že je to snadné?

Potřebujeme reformaci. Potřebujeme oživení. Ale k tomuto oživení musí dojít v našem srdci. Ano, já musím své hříchy vidět, jinak je nemohu odstranit, a Zákon je to, co nám pomáhá; Kniha Zákona pomohla Joziášovi k tomu, aby viděl nedostatek, v němž se sám ocitl a ve kterém se nacházel lid. Udělá všechno, co ze své strany může, aby zachránil lid a sebe, ale nemůže udělat to, co lid musí udělat pro sebe. Nikdo to nemůže udělat, protože činnost braní a dávání je individuální činností každého jednotlivce.

Proto potřebuje Bůh lidi, kteří ve svém srdci poznají nedostatek, na který jim ukáže On sám. Musím Vám říci, že neuplyne den, kdy svůj nedostatek ještě více rozpoznávám, kdy vidím, jak se rychle moje srdce klame, jak mne přivádí do situace, kdy se stávám násilnický, kdy bych chtěl nad druhými vykonat dobro se silou, druhé opravovat, druhé uzpůsobit k tomu, aby už nepáchli, nebo ať už cokoli oni jsou. Ano, mohu mít pravdu ve své úvaze, že to není dobré, ale tak, jak se chovám, je hřích. Díky Bohu, že mi Bůh poukazuje na následky mého jednání na mém těle. Tam, kde



se zaměřujeme na někoho jiného, než na Boha, jak jednáme s lidmi, tam jsme podvedeni. Chápete teď, že zapsat Zákon do srdce není z Boží strany nic jednoduchého? Zde můžeme doslovně všechno. Doslovně můžeme to všechno co nejpřesněji udělat jako židovský národ a ještě nahustit k tomu stovky zákonů, a tak se stát mistry ve formální zbožnosti; ale v reformě srdce, které nám ukazuje v maličkostech našich všedních dnů, můžeme poznat, že jsme zajatci. Zajatci proto, že bereme z místa, kde není nic, kde se nenachází žádný zdroj. Tímto zajetím se vlastně zničíme sami. Proto nás Bůh vyzývá, abychom se obrátili. Obrátit se a dívat se na staré cesty a poznat, která cesta to je, která vede ke spasení, je poznání mého ubohého stavu a volání k Bohu, aby mi pomohl v každé situaci všedního dne stát se vítězem. Chtěl bych, aby můj život denně rostl, a ještě dnes ráno jsem přemýšlel, že se musím ve svém srdci odhodlat k dalším reformám, že si musím všimnout více věcí a že v mém životě to musí jít kupředu. Musí působit Boží Duch, dokud se nenechám formovat každou situací mého života, ale Boží vůlí, abych se podle situace patřičně zachoval. Tak byl Pán Ježíš napadán ze všech stran, ale nad tímto protivenstvím uměl zvítězit, protože v těchto útrapách se nedíval na lidi, neřídil se podle nich, ale šel k Otci, a tím, že se stýkal s Otcem, věděl, jak má v protivenství obstát.

Kéž nám Bůh dá milost, abychom se zhlíželi denně v zrcadle Božího Zákona, abychom se každé ráno zkoumali, proč to dělám, co dělám, protože jsou jen dvě věci, pro které něco dělám nebo nedělám; buď dělám to, abych vzal, nebo dělám to, abych dal. Tady mám lidi, kterým něco dám, protože jsem to vzal od Boha a já chodím k Bohu, abych vzal. Ach, je to jednoduché, a přece touto chybou v nás je tak nemožné bez Spasitele toho dosáhnout. V tomto smyslu roztrhněme svá srdce, stejně jako Bůh říká v Jeremiášovi 4,4: „Pro Hospodina se obřežte, obřežte svá srdce“..., a dále konstatuje, že...“všechn dům Izraele má neobřezané srdce.“ Jer. 9,26. **Poznejme to, abychom mohli být mezi těmi, kteří obdrží Boží pečeť na svá čela, abychom mohli být mezi těmi, kteří v nejtěžší době, která nás čeká a která na nás přijde, se upnuli čistě na Boha;** a naše důvěra k Němu ať je nyní upevněna, ať přijde cokoli, tak jak je to napsáno v Žalmu 46: Jsme skryti v Bohu. Kéž je nám Pán milostiv! To se ale nestane bez naší spolupráce, aniž bychom si to vážně promysleli a řekli: Ano, my vstupujeme ve smlouvu s Bohem. Lid to udělal, ale neudělal to celým srdcem; snad proto dal Joziáš příklad svým životem,



protože oni nechtěli být králi navenek nevěrní, ale ukáže se doba, že tito lidé, kteří se podílejí na této smlouvě, neposlouchali Jeremiášovo kázání a nezměnili svůj život a nebyli zachráněni, ale zemřeli v době zničení Jeruzaléma. Ano, byl tam ostatek, o kterém jsme také mluvili, ti šli do Babylona a pracovali tam; ale kde chceš patřit ty? Chtěl bych patřit k ostatku, který prochází zkouškou, a který tu může stát jako vítěz; tak tomu věřím a totéž přeji i tobě. AMEN. ■





MUDr. HORST MÜLLER

Naším cílem je šířit radostnou zvěst o Pánu Ježíši a jeho brzkém příchodu, a to prostřednictvím nejrůznějších médií, včetně tisku.

Společnost LIGHT CHANNEL TV připravuje každý týden studium sobotní školy pod vedením MUDr. Horsta Müllera.

Předkládáme vám překlad jednoho z videozáznamů.

Video přenosy v němčině můžete zhlédnout na

www.lightchanneltv.de

Přejeme Vám Boží vedení a požehnání při čtení tohoto textu. Prosme společně na modlitbách, aby Boží dílo postupovalo kupředu a abychom se připravili na Ježíšův příchod.